

καιρῷ βροχῆς ἢ ψύχους, συνίσταται εἰς ἀπλὴν προσωρινήν καλύβην ἀπὸ καλάμους ἢ κλαδίσκους, τοῦ σχήματος κυφῆλης διχοτομημένης κατὰ κάθετον. Ταχύνοες, μιμητικώτατοι, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τὸ πονηρὸν εὐκόλως διακρίνοντας, δὲν ἔχουσι κάμειαν αἰσθησιν θρησκευτικῆς ὑποχρεώσεως, οὔτε τὴν πλεον μακρυνὴν ἰδέαν περὶ ὄντος Ὑπερτάτου· οὔτε προσευχὰς οὔτε ἱκεσίας εἰς εἰδωλὸν τι· οὔτε ἱερεῖς, οὔτε κἄν ἐῖδος ἱεροπραξιῶν, ὑποφαῖνον θρησκευτικὸν αἰσθημα. Ὅλα τὰ ἰθαγενῆ ζῶα διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων χωρῶν· μεγάλη μαστοφόρα οὐδόλως ὑπάρχουσιν, ὀλίγα δὲ μικρά, καὶ ἅπαντα ἰδιαιτέρας φύσεως, ὡς ἡ Καγγαροῦ, καὶ τὸ παραδοξότατον ἐκεῖνο τετράποδον μὲ ῥάμπος νήσσης, ὁ ὀρνιθόρυγχος παράδοξος. Ἴπποι, βόες, ὄνοι, πρόβατα, καὶ χοῖροι δὲν ὑπῆρχον ἐπὶ οὐδενὸς μέρους τῆς μεγάλης ταύτης ἡπείρου. Ἐν εἶδος ἀετοῦ, πολυάριθμοι ψιττακοί, μαῦροι κύκνοι καὶ λευκαὶ κορώναι, μαῦραι κορώναι μὲ λευκὰς πτέρυγας, καὶ λευκαὶ κορώναι μὲ μαύρας πτέρυγας, μαῦραι κίσσαι, μετὰ πολλῶν ἄλλων ἰδιαιτέρων πτηνῶν, εὐρίσκονται εἰς τὴν νέαν ταύτην γῆν.—ἄλλα δὲ, κοινότερα, ἴσως διεπέρασαν τὴν θάλασσαν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν πτερυγῶν των. Ἀρπακτικὰ θηρία καὶ φαρμακερὰ ἐρπετὰ σχεδὸν λείπουν.

Ὡραία δάση ἀφθόνως εὐρίσκονται πανταχοῦ· ἄλλα τὰ δύο τρίτα τῶν εἰς ξυλείαν χρησίμων δένδρων ἀγνοοῦνται εἰς ἄλλους τόπους. Ὑπάρχουσι δένδρα, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ εἶναι ἀντὶ κλάδων καὶ φύλλων χόρτος, παράγων εὐωδὲς τι κόμμι· καὶ πλείστοι δὲ κάλλιστοι θάμνοι, εἰς τὴν χώραν ταύτην ἰδιαίχοντες. Ἐκ τῶν ἀνθούτων φυτῶν, ἐτησίων ἢ ἀειθαλῶν, πολλὰ εἶναι ὠραίστατα, ἀλλ' ἐν γένει παντάπασι διάφορα τῶν ἀλλαγῶν εὐρίσκομένων. Ἐχει δὲ καὶ ἄλλα ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ ὁ τόπος οὗτος. Περικυκλωμένος ὑπὸ νήσων, ὅπου ἀδιακόπως γίνονται αἱ δραστηριότητες καὶ σφοδρόταται ἡφαιστιοὶ ἐκρήξεις, ὑπόκειται εἰς σεισμούς σπανιότατα. Ἄμμος καλύπτει εὐρυχώρους ἐκτάσεις· ὀλίγοι μεγάλοι ποταμοί, καὶ οἱ πλείστοι αὐτῶν ξηροὶ τὸν καιρὸν τῆς θερμότητος· καὶ ἅποτε βροχὴ δὲν πίπτει δύο ἢ τρεῖς χρόνους κατὰ συνέχειαν. Περὶ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια τετραγωνικῶν μιλίων εἰς τὸ ἐνδότερον μᾶς εἶναι διόλου ἀγνωστα. Τὸ παρελθὸν ὅμως ἔτος (1840) νέος τις περιηγητὴς ἐξεκίνησε μὲ σκοπὸν νὰ στήσῃ τὴν Βρετανικὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ μέρους τῆς Αυστραλίας, καὶ ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι θέλει σταθῇ εὐτυχέστερος τῶν πρὸ αὐτοῦ.

Ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν τὸ σύντομον καὶ ἀτελὲς τοῦτο σχεδιάσμα τῆς παμμεγέθους ταύτης χώρας, ἐφ' ἡκανοῦ μέρους τῆς ὁποίας ἐνεργοῦσι ταχεῖαν καὶ σωτηριώδη μεταβολὴν οἱ πολυπλόκητοι Ἄγγλοι.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

ΕΚΤΟΣ τοῦ Σαββάτου καὶ τῶν Νομηνιῶν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τρεῖς μεγάλας ἐτησίους εορτάς, τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστὴν, καὶ τὴν Σκηνοπηγίαν.

Τὸ Σάββατον διώρισεν ὁ Θεὸς νὰ φυλάσσεται ὡς ἐβδομαδικὴ εορτὴ· ἐν ἀρχῇ τοῦ κόσμου ἡγήσατο καὶ διέκρινεν αὐτὸ ἀπ' ἄλλας ἡμέρας πρὸς ἀνάμνησιν τῆς δημιουργίας. Καὶ φαίνεται μὲν ὅτι ἐφυλάσσετο μέχρι τινὸς καὶ πρὸ τοῦ Μωϋσέως· ἀλλ' ἐσυστήθη ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ ὅρους Σινᾶ, διορισθὲν τότε καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἐλευθερώσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὡς καὶ νὰ φυλάσσεται ἀκριβέστερον· διότι οἱ βεβηλόντες τὴν ἡμέραν ταύτην ἔπρεπε νὰ θανατώνωνται. Καθ' ἑκάστην τῶν ἐξ ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἑνιαυτοῦ προσεφέρετο εἰς τὸν ναὸν ἐν ἄρνιον τὸ πρωτὸν, καὶ ἄλλο τὴν ἑσπέραν, ὡς δλοκαύτωμα διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ τὸ Σάββατον ἐδιπλασιάζετο ἡ καθημερινὴ αὐτῆς θυσία.

Αἱ Νομηνίαι ἦσαν εορταὶ φυλαττόμεναι τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνός· κατ' αὐτὰς ἀνεπαύοντο ἀπὸ τὰ ἔργα των οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ προσέφερον εἰδικὰς θυσίας· ἐσάλπιζον δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς τὰς ἀργυρᾶς· σάλπιγγας.

Τὸ Πάσχα, ἡ πρώτη τῶν ἑνιαυσίων εορτῶν, ἐσυστήθη ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡ πρωτότυπος Ἑβραϊκὴ λέξις σημαίνει τὸ περάσαι ἢ τὸ ὑπερπρῶσαι. Ὅτε ἦλθεν ὁ χρόνος τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπεφάσισεν ὁ Κύριος νὰ θανατώσῃ πᾶν πρωτότοκον τῶν Αἰγυπτίων· διὰ ν' ἀποφύγῃσι δὲ τὴν πληγὴν ταύτην οἱ Ἰσραηλίται, προσετέθησαν νὰ λάβωσιν ἄρνιον τέλειον, καὶ σφάζαντες αὐτὸ, νὰ βρῆνται τὸ αἷμα εἰς τοὺς σταθμούς καὶ εἰς τὸ ἀνώφλιον τῶν θυρῶν· καὶ ὁ ἐξολοθρευτὴν ἄγγελος, ὁ μέλλων νὰ πατάξῃ τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγύπτου, βλέπων τὸ αἷμα εἰς τοὺς σταθμούς, ὥφειλε νὰ λυπηθῇ καὶ νὰ παρatreῖξῃ τοὺς μὲ τὸ σημεῖον τοῦτο διακεκριμένους οἴκους.—Τὸ Πάσχα διετάχθη νὰ φυλάσσεται εἰς τὸ μέλλον τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ ἱεροῦ ἔτους, τὸ ὁποῖον γενικῶς ἤρχιζε περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαρτίου μας. (Τὸ πολιτικὸν ἔτος ἤρχιζε τὸν Σεπτέμβριον· ἀνάγκη δὲ νὰ ἐνθυμώμεθα τὸν διπλοῦν τοῦτον τρόπον τοῦ λογαριάζειν εἰς ἀποφυγὴν συγχύσεως.) Τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς πᾶσα οἰκογένεια ἐχρεώσεται νὰ λαμβάνῃ ἄρνιον, καὶ νὰ φυλάττῃ αὐτὸ μέχρι τῆς δεκάτης τετάρτης, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ σφαχθῇ. Πρὸ τῆς σφαγῆς τοῦ ἁρνίου, ἦσαν διωρισμένοι νὰ σηκώσωσιν ἀπὸ τὰς οἰκίας αὐτῶν ὅλον τὸν ἐνζυμον ἄρτον. Κἄν ἐν ἀπὸ τὰ ὅσα τὸ ἁρνίον δὲν ἔπρεπε νὰ συντριβῇ, ἔπρεπε νὰ ἐψήνεται ὁλόκληρον, καὶ τὸ κρέας νὰ τρώγεται τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν, τὴν νύκτα, μὲ ἄζυμον ἄρτον. Ἡ εορτὴ αὕτη διήρκει ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ ὠνομάζετο προσέτι ἡ εορτὴ τῶν ἁζύμων. Αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ θερισμοῦ τῶν κριθῶν ἐδίδοντο τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὸν ἱερέα, καὶ ἐπαρουσιαζόντο ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Εἰς τινα ἔτη, καλούμενα παρεμβολημένα, (διότι μὴν ἑκτακτος προσετίθετο εἰς αὐτὰ,) τὸ πάσχα ἐφυλάσσετο ἕνα μῆνα ὑστερώτερον. Κύριον δὲ σκοπὸν εἶχεν ἡ εορτὴ αὕτη νὰ ἐνθυμίζῃ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐλευθέρωσιν τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ εἰκόνιζε τὴν διὰ Χριστοῦ ἀπολύτρωσιν, ὅστις ῥητῶς καλεῖται τὸ Πάσχα ἡμῶν, Α'. Κορ. ε'. 7.

Ἡ Πεντηκοστὴ ὠνομάζετο οὕτω, ἐπειδὴ ἐφυλάσσετο μετὰ πενήκοντα ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Ἐκαλεῖτο ἡ τῶν Ἑβδομάδων Ἑορτὴ, διότι μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Πάσχα ἐμεσολαβοῦσεν ἐβδόμας ἐβδομάδων καὶ μία ἡμέρα· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ τοῦ θερισμοῦ εορτὴ, ἐπειδὴ ἐφυλάσσετο τὴν ἀρχὴν τοῦ θερισμοῦ τοῦ αἵτου.

Διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἦσαν ὠρισμένοι θυσίαι ἰδιαίτεραι. Σκοπὸν φαίνεται ὅτι εἶχεν ἡ ἑορτὴ αὕτη νὰ ἐνθυμίῃ τὴν ἐκ τοῦ Σινᾶ δόξαν τοῦ νόμου. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς τὸ ἅγιον Πνεῦμα κατέβη ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἤρχισαν νὰ κηρύττωσι τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας ἐφυλάσσετο τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ πολιτικοῦ ἔτους. Προηγούντο δ' αὐτῆς δύο ἄλλαι ἑορταί, ἡ τῶν Σαλπύγων τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς, καὶ ἡ τοῦ Ἐξιλασμοῦ τὴν δεκάτην. Ἡ ἐτλᾶτη αὕτη ἡμέρα ἦτο δημόσιος νηστεία, καὶ ἐφυλάσσετο ὡς ἁγιοπάτη. Ὁ ἀρχιερεὺς, ἀφοῦ ἔκαμνεν ἐξιλασμὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἔμβαίνεν εἰς τὸ ἅγιον τῶν ἁγίων μὲ ἰδιαίτερον ἔνδυμα. Ἐχρεώσκει δὲ καὶ νὰ λάβῃ δύο τράγους, νὰ παραστήτῃ αὐτοὺς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ῥίψῃ κλήρους ἐπ' αὐτῶν. Ὁ εἰς κλήρος ἔπρεπε νὰ ᾖ διὰ προσφορὰν εἰς τὸν Κύριον περὶ ἁμαρτίας· ὁ δ' ἄλλος διὰ τράγον ἀπολυτέον. Ὁ ἀρχιερεὺς ἔθετε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀπολυτέου τράγου, ἐξωμολογεῖτο ὑπεράνω αὐτοῦ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, καὶ ἀπέπεμπεν αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον. Ἡ καθαυτὴ ἑορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας ἤρχιζε τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, καὶ διήρκει ὀκτὼ ἡμέρας. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἔκοπτον κλάδους φοινίκων, ἰτεῶν, κλπ., καὶ ἀνήγειρον μὲ αὐτοὺς σκηνὰς διὰ νὰ κατοικῶσιν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἑορτῆς. Ἐφερον δὲ καὶ μικρὰ δεμάτια κλάδων εἰς τὸν ναὸν, κράζοντες, Ὡσαννά! Σκοπὸς τῆς ἑορτῆς ταύτης ἦτο νὰ μνημονεύῃ τὴν ἐν σκηναῖς διατριβὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν ἔρημον, πρὶν συνοικισθῶσιν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

Ἐκτὸς τῶν καθ' ἑβδομάδα, κατὰ μῆνα, καὶ κατ' ἔτος ἑορτῶν, εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι καὶ δύο ἄλλας παραδοξοτέρας, τὴν μὲν κατὰ πᾶν ἔβδομον ἔτος, τὴν δὲ κατὰ πεντηκονταετηρίδα.

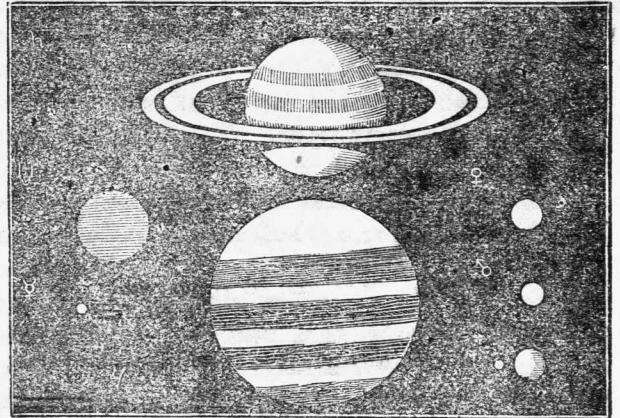
Πᾶν ἔβδομον ἔτος ἦτο Σαββατικόν, ἢ ἔτος ἀναπαύσεως ἢ ἀφέσεως. Ἡ γῆ ἔπρεπε νὰ φυλάττῃ σάββατον, ἀναπαυομένη τὸν χρόνον τοῦτον ἀπὸ τοῦ ἀρτρου, καὶ ὁ λαὸς δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ σπεῖρῃ σπόρον, οὔτε νὰ κλαδεύῃ τοὺς ἀμπελώνας. Οἱ αὐτομάτως γεννῶμενοι καρποὶ ἔπρεπε νὰ ᾖ τῶν πτωχῶν, καὶ ὁ Ἐβραῖος δέσμιος δούλος ἔπρεπε ν' ἀπολυθεῖται. Ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη νὰ εὐλογῇ τὸ ἔκτον ἔτος εἰς τρόπον, ὥστε νὰ φέρῃ καρποὺς διὰ τρία ἔτη. Εἰς τὸ ἔβδομον ἔτος τοῦτο ὁ νόμος ἔπρεπε νὰ ἀναγινώσκειται δημοσίᾳ εἰς ἐπήκοον τοῦ λαοῦ. Πιθανὸν δὲ ὅτι τὸ Σαββατικὸν ἔτος ἐφυλάσσετο ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Ναυῆ καὶ τῶν ἀμέσων διαδόχων αὐτοῦ. Ἄλλ' ἔπειτα, ἀφοῦ ὁ Ἰσραὴλ ἀπεστάτησε τοῦ Κυρίου, καὶ ἐλάτρευσε τὸν Βάαλ, φαίνεται ὅτι παρημελήθη.

Τὸ Ἰωβηλαῖον ἔτος, ἢ ὁ ἐνιαυτὸς τῆς ἀφέσεως, ἐωρτάζετο μετὰ πᾶν ἔβδομον σαββατικὸν ἔτος, δηλαδὴ κατὰ πεντηκονταετηρίδα. Ἡ λέξις Ἰωβηλαῖος σημαίνει, κατὰ τινας, τὸ ἤχημα τῆς σάλπιγγος· κατ' ἄλλους δὲ, τὸ ἀποδιδοῖναι. Ἡ πλησιαις αὐτοῦ ἀνηγγέλλετο κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας τοῦ Ἐξιλασμοῦ, καὶ, ὡς γράφουν οἱ τῶν Ἰουδαίων διδάσκαλοι, πᾶς Ἰσραηλίτης ὤφειλε νὰ σάλπισῃ ἐννεάκις. Ὅσον δὲ πολλοῦ λόγου ἀξία τὰ τοῦ Ἰωβηλαίου ἀποτελέσματα καὶ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν. Ἐὰν Ἰσραηλίτης εἶχε πωλήσει τὰ κτήματά του ἀπὸ ἐνδεῶν, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐπιστραφῶσι τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον· καὶ ἂν διὰ παρόμοιον αἷτιον εἶχε πωλήσει ἑαυτὸν, ἔπρεπε νὰ ἐλευθερωθῇ. Μεγάλῃ καὶ ποθεινοτάτῃ ἐποχῇ ἦτον αὕτη εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας. Ὅτε ἦκον τὴν χαροποιὰν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, οἱ δέσμιοι ἐξελκύνον διὰ τὴν πάτριον αὐτῶν κληρονομίαν, νὰ ζήσωσιν ἐλεύθεροι, ἐν ἀφθονίᾳ καὶ εἰρήνῃ. Τὰ προνόμια καὶ κτήματά των ἐδίδοντο πάλιν εἰς αὐτοὺς. Πᾶσα οἰκογένεια ἐν ἐκάστῃ φυλῇ διετῆρει οὕτω τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτῆς, ἐπειδὴ τὰ ἐν τῷ μεταξύ πωλούμενα ἐπε-

στρέφοντο εἰς τὸ τέλος τῆς πεντηκονταετηρίδος. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἑορτῆς ταύτης, τὰ κτήματα διέμενον ἐξίσου μερισμένα, χωρὶς ἄδικον, διότι πάντες οἱ ἀγοράζοντες ἢ πωλοῦντες ἐγνώριζον ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ τὸ ἔτος τῆς ἀφέσεως. Ἦτο δὲ πρὸς τούτοις καιρὸς θρησκευτικῆς μελέτης καὶ βελτιώσεως, καὶ ἐδίδασκε τὰς ἀρετὰς τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης, διὰ τῆς ἀπολύσεως τοῦ χρεωφειλέτου καὶ τοῦ αἰχμαλώτου.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΡΙΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Τὸ ἡλιακὸν σύστημα—ἡ ἀτμοσφαῖρα—τὸ ὕδωρ—ποικιλία τῆς φύσεως—σοφία, δύναμις, καὶ ἀγαθότης τοῦ Δημιουργοῦ—ἡ ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν ἐπιστημῶν ἠθικὴ ὠφέλεια.

Οἱ Πλανῆται, κατὰ τὸ ἀνάλογον ἐκάστου μέγεθος.

Εἰς οἷονδῃποτε μέρος τῆς κτίσεως καὶ ἂν στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὐρίσκομεν δείγματα τῆς ἀπείρου δυνάμεως καὶ σοφίας τοῦ Δημιουργοῦ. Βλέπομεν τὴν γῆν, σφαιροειδὲς σῶμα, 8,000 μίλια τὴν διάμετρον, καὶ 25,000 τὴν περιφέρειαν, περιστρεφομένην ἐπὶ τοῦ ἑαυτῆς ἄξονος ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας,—τουτέστιν ὑπὲρ τὰ 1000 μίλια τὴν ὥραν· καὶ συγχρόνως φεύγουσαν διὰ τῶν οὐρανῶν ἐπὶ τῆς τροχῆς αὐτῆς πρὸς 68,000 μίλια τὴν ὥραν! Βλέπομεν ἐξ ἄλλους ὁμοίους πλανήτας στρεφομένους ταύτοτρόπως καὶ περὶ τοὺς ἑαυτῶν ἄξονας, καὶ περὶ τὸν ἥλιον,—τὸν Ἑρμῆν, τὴν Ἀφροδίτην, τὸν Ἄρην, τὸν Δία, τὸν Κρόνον, καὶ τὸν Ἑρσχελον· τινὰς μὲν βραδύτερον, τινὰς δὲ ταχύτερον· βραδύτερον περὶ τὸν ἥλιον, καὶ ταχύτερον περὶ τὸν ἄξονα, κατ' ἀναλογίαν τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου ἀποστάσεως*. Πρὸς τούτοις, ἀνακαλύπτωμεν κινουμένους μεταξὺ τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Διὸς τέσσαρας

* Ἐπειδὴ ἡ μέραν ἢ ἡμερονύκτιον ὀνομάζομεν τὸ διάστημα, καθ' ὅσον ἡ γῆ, (ἢ ἄλλος οἷοσδῃποτε πλανήτης,) περιστρέφεται ἐπὶ τοῦ ἑαυτῆς ἄξονος, ἐν αὐτὸν δὲ ἡ ἔτος τὸ διάστημα, καθ' ὅσον περιστρέφεται εἰς τὸν ἥλιον, ἔπεται ὅτι οἱ πλανῆται, οἱ μᾶλλον ἀπομακρυσμένοι τοῦ ἡλίου, ἔχουσι βραχύτερα μὲν τὴν ἡμερονύκτιαν, μακρότερα δὲ τὰ ἔτη. Λόγου χάριν, ὁ Κρόνος, ὁ ἀπέχων τοῦ ἡλίου 90 ἑκατομμύρια μιλίων, ἔχει 10 ὥρῶν καὶ 16 λεπτῶν ἡμερονύκτιον, ἔτος δὲ ἰσόμεκες μὲ 30 ἰδικὰ μας· ἡ Ἀφροδίτη, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἡ ἀπέχουσα τοῦ ἡλίου μόνον 68 ἑκατομμύρια μιλίων, ἔχει 23 ὥρῶν καὶ 20 λεπτῶν ἡμερονύκτιον, ἔτος δὲ 7 μηνῶν.